

Elvis
Peeters

ZE
ZIJN

ONDER
ONS

Merel
Eyckerman
— *illustraties*

Lannoo

1

De school is gesloten. Hoera, vakantie!
Gaan we op reis?
Naar de zon of naar de sneeuw?
Er is niet veel sneeuw meer in de wereld, zegt Yi Mumu.
Ze maken sneeuw met een kanon, roept Rafiki.
Ik heb liever een zonnekanon, zegt Oobjo.
Het is goed zoals het is, antwoordt Merjan.
Zullen we spelen op het plein?
Ja, laten we dat doen.
En met ons vieren trekken we naar het plein,
Yi Mumu, Merjan, Rafiki en Oobjo.
Zo begint ons grote avontuur.
Alles is mogelijk,
je weet nooit wat je te wachten staat.
Er kan regen waaien,
de zon kan smelten,
de wind kan vallen.

2

Het plein is verlaten.
Nee, toch niet helemaal.
In het midden zit een grote vogel naar de grond te pikken.
Wat een gekke vogel!
Rafiki rent op hem af.
De vogel vliegt op.
Hij lijkt wel van steen,
zo log zweeft hij,
beweegt amper zijn vleugels.
Hij strijkt neer bij het kelderraam van een oud gebouw
aan de rand van het plein.
Wanneer wij eraan komen,
is hij al naar binnen gewipt.

Het kelderraam staat op een kier.
Merjan duwt het gemakkelijk verder open.
Wie eerst?
Rafiki wurmt zich al naar beneden.
Wij volgen.
Behalve Oobjo, voor wie de opening net te nauw is.
Ik blijf boven, ik sta wel op de uitkijk!

In de kelder kringelt stoffig licht.
Yi Mumu niest.
Het klinkt akelig hol.
We staan in een smalle ruimte.
Een gang, denken we.

We kunnen niet zien hoe lang hij is.
Luister, fluistert Merjan.
Ergens in het donker horen we geritsel.
En heel even het geklapper van vleugels.
Dat moet de vogel zijn.
Ja.
Rafiki sluipt langs de wand richting het geluid.
Au! Mijn teen.
Rafiki is tegen een steen gestoten.
Een losse steen.
Merjan bukt.
Ook wij bukken.
We tasten met onze handen,
het is te donker om goed te zien.
Voorbij de steen voelen we een gat in de wand.
Langs hier is de vogel ontsnapt.
Wat ligt er achter het gat?
Het is te klein om erdoor te kruipen.
En verder de gang in?
Stil. Pas op!

We horen voetstappen buiten bij het kelderraam.
We drukken ons tegen de wand.
Zware stappen.
Dat kan Oobjo niet zijn.
De stappen houden halt.
We horen het kelderraam piepen.
Iemand probeert het weer dicht te trekken.
Sst!
Wahaha wahaha!
Een ijzige lach weerklinkt.
We verstijven.
Ons hart slaat een klop over.
Nee, nee, fluistert Merjan, dat is mijn telefoon.
Merjan zet hem onmiddellijk uit.
Mijn papa. Hij wil vast weten waar ik ben.
Rafiki zucht. Straks worden we nog ontdekt.
Licht wat bij met je telefoon, zegt Yi Mumu.
Maar het licht zal ons verraden.
Toch flitst Merjan even de lamp aan.

石

山

水

林

Dan zien we het.
In de steen staat iets gekrast.
Wat kan dat betekenen?
En onder de steen ligt een vel papier.
Er staat een vogel op getekend.
Is dat de vogel die we zagen?
Misschien. Merjan heeft de zaklamp al uitgeknipt.
Plots tikt iemand tegen het kelderraam.
Stil!
Opnieuw wordt tegen het raam getikt.
Hé, komen jullie terug?
Dat is Oobjo.
Ja, we komen.

Het was een man met een baard, zegt Oobjo.
Hij liep recht op het kelderraam af.
Hij probeerde het te sluiten.
Daarna liep hij om het gebouw heen.
Misschien ging hij naar binnen.
Ik ben naar de overkant van het plein gewandeld,
en heb alles in het oog gehouden.
Toen hij weg was, heb ik jullie geroepen.
Mijn papa wacht op me, zegt Merjan,
laten we morgen terugkomen.

Op weg naar huis houdt Rafiki halt.
Daar op die muur!
Ja, eerst in die kelder en nu op die muur.
En ginder, die kerel, wijst Oobjo.
Onze adem stokt.
Op zijn T-shirt, een man met een baard!
O-oo.
Yi Mumu toont het vel papier dat we
meegrissen uit het gebouw.

Kijk, die vogel.

Wow.

Een arend?

Hij lijkt boos.

Ze hebben allemaal grote ogen,

dat beest, die baardman en de arend, zegt Oobjo.

Misschien zijn het tekens.

Misschien willen ze ons iets zeggen?

Wat?

En wie dan?

Dat moeten we uitpluizen, zegt Rafiki.

Misschien moet het geheim blijven.

En hebben wij iets ontdekt

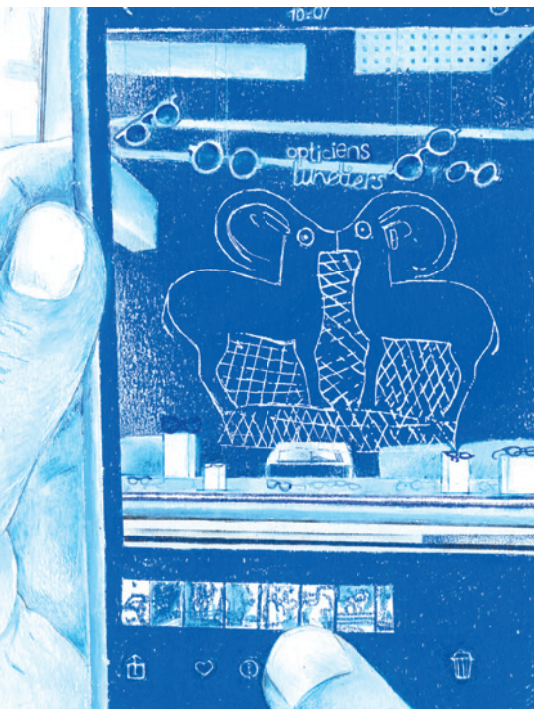
dat niemand mag weten.

3

De volgende dag zijn we allemaal paraat.
Ik heb ervan gedroomd, zegt Oobjo.
Gedroomd? Je was niet in de kelder!
Maar ik zag de man met de baard,
misschien is hij nog in de buurt.

Op weg hierheen heb ik weer een teken gezien, zegt Merjan.

Ik nam er een foto van.
Elanden?
Herten?
Ze fluisteren met elkaar.
En is dat niet opnieuw die arend,
roept Rafiki.
Waar?
Hij vloog net om de hoek.
Kom!
Er is hier iets aan de hand.
Zeker weten.

Zie wat op die muur staat!
Dit is geen graffiti, maar
een oeroude boodschap.
Dat is wat Yi Mumu denkt.
Misschien klopt het wel.
Misschien is het een dier dat is uitgestorven.
Misschien is het een danseres,
zoals haar haren achter haar hoofd zwieren.
Het kan ook iemand zijn die een kom aanbiedt.
Of een kroon.
En wat staat hier, zegt Rafiki.
We schrikken.
We hebben ze nooit eerder gezien, die tekens.
Het lijkt of ze daar al duizenden jaren staan.
We weten niet van wie de tekens zijn.
We weten niet waarom ze er zijn.
Eigenlijk weten we maar heel weinig.
Maar we voelen het alle vier,
we zijn iets op het spoor.
We zoeken het uit. Kom!